

Pogovarjali so se potem še nekoliko z očetom, gospod župnik je očeta pogostil, in razšli smo se v najboljši ljubezni.

Konec vseh koncev je bil pa ta, da sem pozimi ostajal v Lukovu. Drugače bi si bil gotovo nakopal smrtno bolezen, ali pa bi bil moral obesiti vse učenje na klin.

Deklamovanke.

4. Muzikant.

Ko bi znal,
pesmico bi zaigral,
pesmico veselo,
da bi vsako srce
zadrhtelo ...

Pa odšel bi prek sveta,
prek devetih deželâ
in pred vsakim domom
bi obstal,
pesmico veselo
zaigral ...

In iz duše žalostne
bi izginila bridkost,
mesto nje pa vstala bi
sreča in radost ...

Hoja, hoja,
vsi bi pesem poslušali,
hoja, hoja,
vsi ob njej bi se smejali ...

Pa bi vpraševali:
»Hej, odkod si, fant,

da igraš takó
sladko in lepó,
kakor ni igral nam
prav noben še muzikant?« —

»Kaj vprašujete!
Raje slušajte
pesmi glas!

Saj nikdar nihče
izmed vas
take pesmice
slišal več ne bo ...«
To bi jim dejal
in igral ...

Pa bi hodil prek svetâ,
prek devetih deželâ
in igral bi in igral ...

Duša bi mi trepetala,
sreča tiha bi se v njej
radostno smehljala ...

Vekomir.

5. Vojaška.

Zapustil bodem še nocoj,
kar drago mi je, kar svetó,
ker domovina kliče v boj,
na delo moram zdaj srčno.

Oj, z Bogom, oče, mati vi!
Oj, z Bogom, bratje in sestre,
pozdravljeni mi, znanci vsi,
domači hribi in gore!

Ko bode boj divjal besneč,
ko bodem v bojni vrsti stal,
na rami puško, v roki meč,
spomin na vas me bo krepčal.

Bog ve, če videl bom še kdaj,
kar drago mi je, kar svetó,
domači svet, domači kraj,
ki ljubim ga nad vse srčno.

Milutin S.

